

— Решеѐно е и безъ твоя кучешки съветъ. Само ти можешъ робски да се подчинявашъ и да въртишъ опашка дори тогава, когато те биятъ. Ние, магаретата, сме отъ гордъ родъ.

Въ това време селянинътъ настигналъ магарето и го яхналъ. То наострило уши, опънало опашка и за-прело нагоре. Караманъ навелъ глава отчаянъ. Не знаелъ, какъ да обади на господаря си онова, което му готви магарето. А следъ малко трѣбвало да минатъ край една дълбока и страшна пропастъ.

По едно време се сѣтилъ. Изтичалъ напредъ, спрѣлъ сенаржба на дълбоката пропастъ, и когато магарето наближило, озбилъ се и започналъ да лае. Мислилъ, че така ще сплаши клепоухото. Но магарето не искало да знае. Като наближило, както всички магарета, тръгнало по самия рѣбъ на пропастъта, а като дошло до най-стръмното, на-

вело изведнажъ глава, хвърлило човѣка въ нея и търтило нагоре. Караманъ се спустналъ следъ господаря си, но било вече късно. Селянинътъ едва дишалъ.

Дълго скитало изъ гората магарето. Ни яло — ни пило. Само вирѣло на свобода опашка и перѣло уши. А когато се мрѣкнало,

влѣзло въ една горска ливада, напасло се и се отбило подъ чепивия боръ всрѣдъ ливадата да ношува. Било облачно и хладно. Клепоухото потрѣпвало и сънливо клатѣло глава.

По нѣкое време нѣщо шумѣло. Магарето трепнало. Отворило очи. Насреща

му тъмната гора. Но скоро отъ най-тъмното блеснали пламъчетата на две вълчи очи. Магарето заковало клинци.

Вълкътъ нагазилъ въ ливадата. Огледалъ се да види, дали не е наблизо стопанинътъ на магарето, и рекълъ:

— Какво правишъ въ моята

